

עורך „העולם הזה“ ממשיך בדיווחו על פגישותיו עם אנשי הצמרת
המדינית והרוחנית של מצריים בעת ביקורו בקאהיר

צילו של חומייני

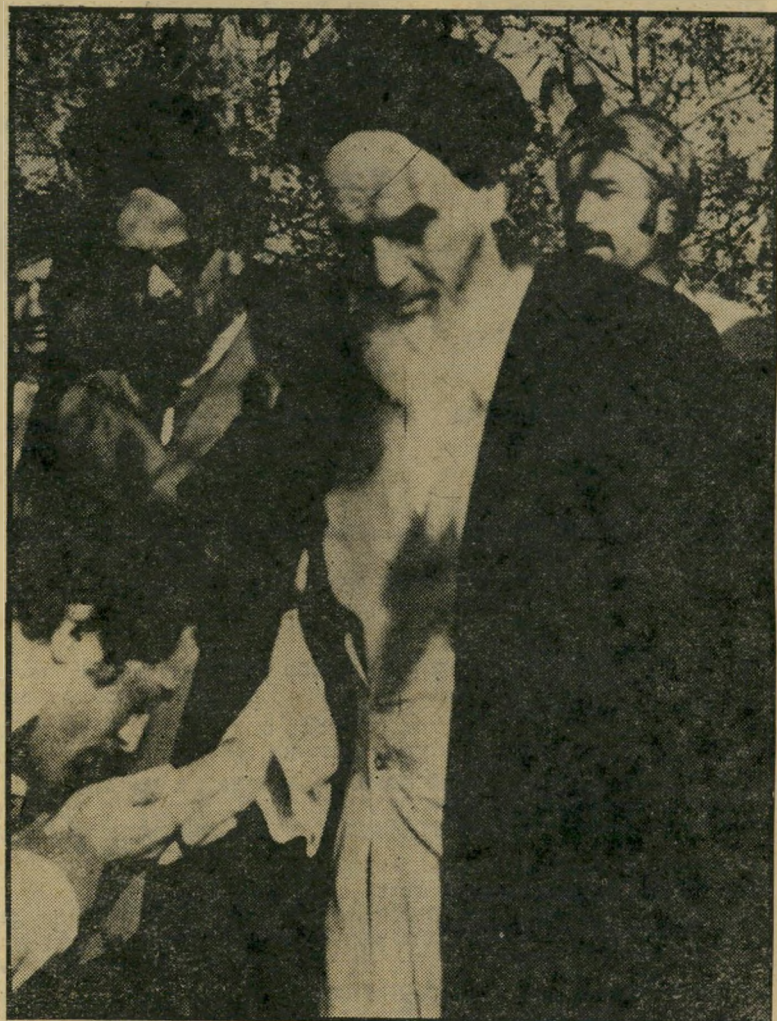
מאד כאישיהשמאל, כמתנגד קיצוני של המישטר הימני הסאדאתי
וכאזהד ברית-המועצות, הוא מתנגד ליוזמה בחריפות, אף שהוא ממשיך
לתמוך ברעיון השלום בכל פה.

לפני כמה חודשים הוטל עליו איסור-כתיבה, למרות שהוסיף להיות חבר מערכת
אל-אחראם, וליהנות מכל שרותי הבניין המפואר של מערכת זו — שהוא, לדעתי, הבניין
המסודר והיעיל ביותר בקאהיר כולה.

לפני שבועות אחדים הוזמן סידאחמד אל „התובע הסוציאליסטי“, ונפתחה נגדו
הקירה „התובע הסוציאליסטי“ נבדל מן התובע הכללי, ותפקידו הוא לפעול נגד
אויביו המישטר. סידאחמד נחקר כמה פעמים, הוטל עליו איסור נסיעה לחו"ל, אך לבסוף
נסגרה החקירה נגדו. מעמדו במצריים של אל-סאדאת דומה במיקצת למעמדו של ז'ר-
פול סארטר בצרפת של דה-גול — הוא נחשב כמתנגד המישטר, אך הכל מכבדים אותו.
אפשר היה להשיב כי אדם, שזה עתה עבר הקירה המורה, והשיש
להתכבטא. אך סידאחמד לא חלם על כך. כשטיילפנתי איתו, הזמין אותי
בשימחה למושרדו במערכת. אף שהייתי מזוזה בפגישה זו עליו סגן
אזוף של שרות-הביטחון, שומר-ראשי, דיבר על המישטר כדי חיש, ש
בגילוייב עוקצני. היתה זאת עדות נוספת להופש הרב (יחסית) השורר
עתה במצריים.

אני מכבד את סידאחמד. יותר מזה: אני מחבב אותו מאד, כאדם וכאישירות.
כל שיחה עימו היא לי תענוג אינטלקטואלי טהור. לא יכולתי להסכים הפעם לרוב
דבריו, אך יכולתי ללמוד הרבה על עמדת השמאל במצריים, בעולם הערבי —
ואף באיראן. אז, בקאהיר, הבינתי את אשה עומד להתרחש באיראן, המתרחש
עתה לנגד עינינו.

הסביר סידאחמד: במישטרו של השאה, כל הצורות הלגיטימיות של התנגדות

אית-אללה חומייני חוגג
אם ההמונים הולכים אל הדת —

ה אחים המוסלמים במצריים נהנים מן הסובלנות הרבה, יחסית, של מישטר
סאדאת. פעילותם המיפלגתית אסורה, רישמית, אך מותר להם להוציא לאור שבועון,
באחד הגליונות של שבועון זה פורסם, לא מכבר, מאמר זועם, לשבועון נודע.
כנראה מפי סוכנויות-ידיעות בינלאומיות, כי בית-המישפט הישראלי החליט שהזנות
היא מיקצוע, וכי על כן יש לשלם פיצויים לזונה שנפגעה בתאונה מיקצועית.
השבועון הזדעק ושאל: איך אפשר לעשות שלום עם מדינה שבה

מאת

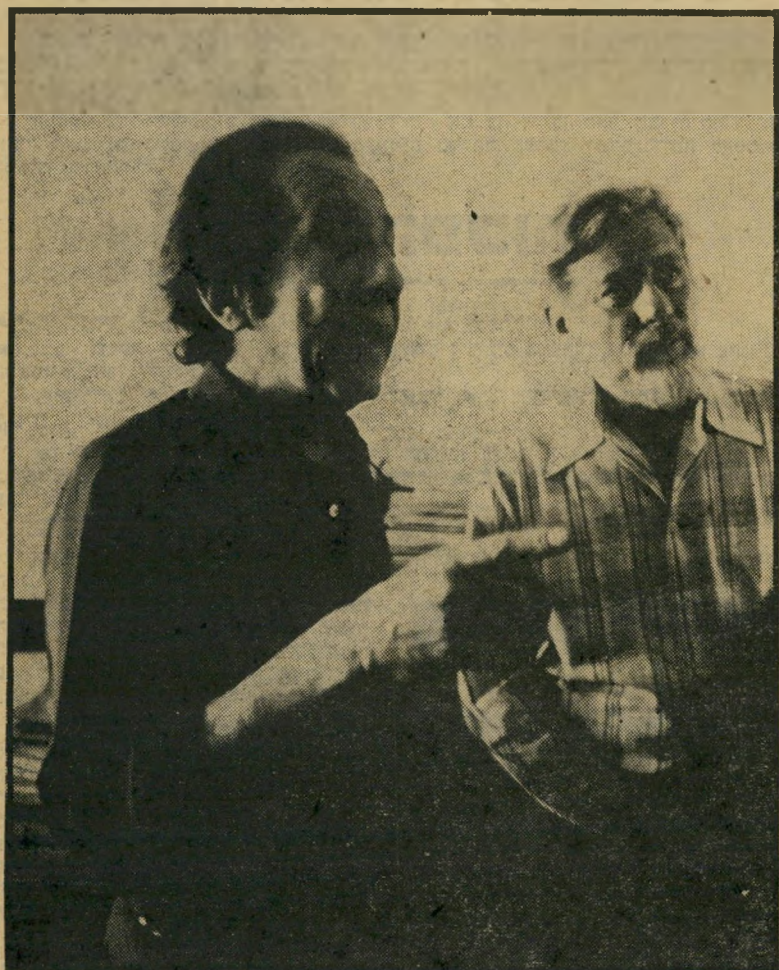
אורי אבנרי

הזנות היא מיקצוע מכובד? כיצד יכול מוסלמי מאמין להשלים עם
מדיניות-השלום של אנוור אל-סאדאת, לאור מציאות נוראה זו?
העיתונאית המצרית, ססיפה לי על כך, חייכה. היא התייחסה לעניין כאל בדיחה
מוצלחת, קוריו אחד מיני רבים. מהפכה הדתית-הקנאית שהתחוללה אותה עת באיראן
(ערב ניצחוננו של האיית-אללה רוח-אללה חומייני) נראתה רחוקה מאד מקאהיר
הסובלנית.

בהידום התותחים

ב קימה הישיבית „קומת הגלות“ של אל-אחראם נראו המאורעות באיראן קרובים
מאד. כי שם, באחד החודרים המשקיפים על שכונת-עוני, יושב מוחמד סידאחמד,
איש השמאל, אחד המוחות המבריקים במרחב.

סידאחמד, בן ה-50, נולד לאחת המישפחות העשירות והאצילות של מצריים,
אך השתייך לשמאל מנעוריו. פעמים רבות ישב בכלא, לפני המהפכה ואחריה. סיפורו,
בהידום התותחים, שהופיע ב-1975 בביירות, היה סימ-דרך סוליטי ואינטלקטואלי, מפני
שהטיף בגלוי לשלום עם ישראל. סגשתיו בחו"ל לפני שמישהו חלם עדיין על יוזמת
אל-סאדאת, וראיתי בו את אחד מאבות מחנה-השלום הערבי.
יוזמת-השלום של אל-סאדאת הכניסה את סידאחמד למצב מופכך

אבנרי עם מוחמד סידאחמד
— השמאל הולך אחרים

ומחאה דוכא באכזריות. המוסד העצמאי היחידי, שעוד יכול היה לתפקד, מול פני
הדיכוי הקיצוני, היה הדת. משום כך הפכה הדת כלי-הקיבול לכל שאיפות המרי וההת-
נגדות.

המהפכה האיראנית אינה דתית בלבד, במונן המקובל במערב. הדת השיעית היתה
תמיד, לאורך ההיסטוריה, ביטוי ללאומיות האיראנית, וגם עתה יש להפכה השיעית
אופי לאומי בולט.

הדת השיעית מספקת להמוני איראן מכשיר להתגברות על בעייה חמורה של גיי-
כור. איראן הוצפה, בימי השאה, בהשפעות זרות. השאה עצמו היה נטע זר, הוא
הכניס לאיראן את ההשפעה האמריקאית, וצורות רבות של כפייה מבחוץ. הוא הכניס
לאיראן את ישראל. באותו זמן הזניח את בעיות-הייסוד של איראן עצמה.

מדברי סידאחמד עלתה הקבלה ברורה: השאה — האמריקאים — יש-